

## Bài 67 – Ảnh Bên Đường (2)

Lê Văn Khoa 

Sau khi đọc bài tuần qua, nhiều người hỏi tôi có đi dự Đại Hội Nhiếp Ảnh Á Châu hay không? Nếu có đi, tôi có chụp ảnh không? Nếu có chụp ảnh, xin chia sẻ với độc giả trang Chụp Ảnh Đẹp.

Câu trả lời của tôi là có. Và hôm nay xin chia sẻ với độc giả vài ảnh theo lời yêu cầu. Trước hết xin các bạn đừng ngạc nhiên vì tôi chỉ sử dụng loại máy ảnh bỏ túi chứ không có loại máy ảnh tiêu chuẩn như các nhiếp ảnh gia khác. Xin xem hình Thanh Hằng bắt quả tang tôi đang chụp ảnh với máy ảnh nhỏ xíu, nằm trong lòng bàn tay, bên cạnh nhiếp ảnh gia Hồ Đăng với máy ảnh tối tân và ống kính dài.



*Lê Văn Khoa và Hồ Đăng*

*Ảnh: Thanh Hằng*

Đối chiếu với các nhiếp ảnh gia khác



*Ảnh: Thanh Hằng*

Sau đây là vài ảnh tôi chụp được với máy ảnh bỏ túi, giá mua máy ảnh trên dưới ba trăm đô la. Chắc chắn có nhiều người ngạc nhiên với sự kiện này. Nhưng những người biết tôi từ lâu thì rõ lắm là từ lúc bắt đầu chơi ảnh đến giờ, tôi chưa hề sử dụng máy “xịn”. Không phải tôi

chê máy ảnh tốt. Tôi chưa đủ khả năng tài chánh để dụng đến loại máy ảnh ấy. Cứ xài tạm những gì mình có thể dùng được.

Trong những buổi đi chụp hình chung, khi xe bus dừng bánh, ai nấy túa ra, vội vã đi tới trước để chụp ảnh, dường như họ sợ chậm chân thì người khác chụp hết cảnh đẹp. Tôi từ từ đi theo phía sau vì hai lý do: 1- Đứng chung vô đám đông 50 người thì tôi chỉ chụp được ảnh như 49 người kia. 2- Tôi bị đau đầu gối chân trái nên rất ngại việc leo đồi và nhất là tuột dốc. Tôi theo sau rất xa, nghĩ mình chỉ có thể “hồi” vài ảnh kỷ niệm. Nhưng nhờ đi sau, tôi thấy người đánh bò cày đất đi vừa tới, tôi chụp được ảnh này mà không ai khác trong đoàn có được. Ở đây là cao nguyên (trên 2.000 thước tây) nên người ta dùng bò chứ không dùng trâu như ở đồng bằng.

Những người đi trước chụp hình ruộng tầng có một phần mống trời sau cơn mưa vừa dứt. Với máy ảnh tối tân, họ bấm máy lia lịa, nhiều ảnh trong một giây, tiếng máy nổ liên hồi như tiếng súng đại liên nơi chiến trường. Tôi chụp chậm vì ảnh ghi vào thẻ lưu trữ chậm. Tôi chụp ảnh khi con bò còn ở xa, và ảnh này là ảnh thứ hai. Sau đó bò đến gần quá, mất đẹp, nên tôi không chụp ảnh nữa. Trong cuộc đời nhiếp ảnh của tôi, nhờ đi sau mà tôi chụp được những ảnh người đi trước không có. Vì vậy nếu vì một lý do nào đó bạn bị chậm chân, đừng thất vọng, bạn vẫn có thể có ảnh đẹp, mà nhiều khi còn độc đáo nữa. Ảnh cày ruộng tực rỡ như thế này tôi không thể tìm thấy nơi quê hương miền Nam nước Việt của tôi.



*Cày Đất*

*Lê Văn Khoa*

Ruộng tầng thì vẫn còn nguyên dù có rất nhiều người chụp ảnh trước đó 5, 10 phút, nên dù đi sau tôi vẫn có hình ruộng tầng như mọi người. Mời bạn xem vài ảnh sau đây:

Ruộng tầng trùng điệp đến tận chân trời. Nó có nhiều hình dáng khác nhau mà có lẽ vì đất núi cấu tạo thành hình thể ấy hơn là do người chia đất thành hình. Nhưng cũng có thể người vạch ra lần ranh để trồng các loại hoa màu khác nhau. Với khía cạnh người chụp ảnh, tôi chọn những đường nét nào hấp dẫn theo ý thích của riêng tôi để thu hình vào ống kính.



*Ruộng Tầng II*

*Lê Văn Khoa*

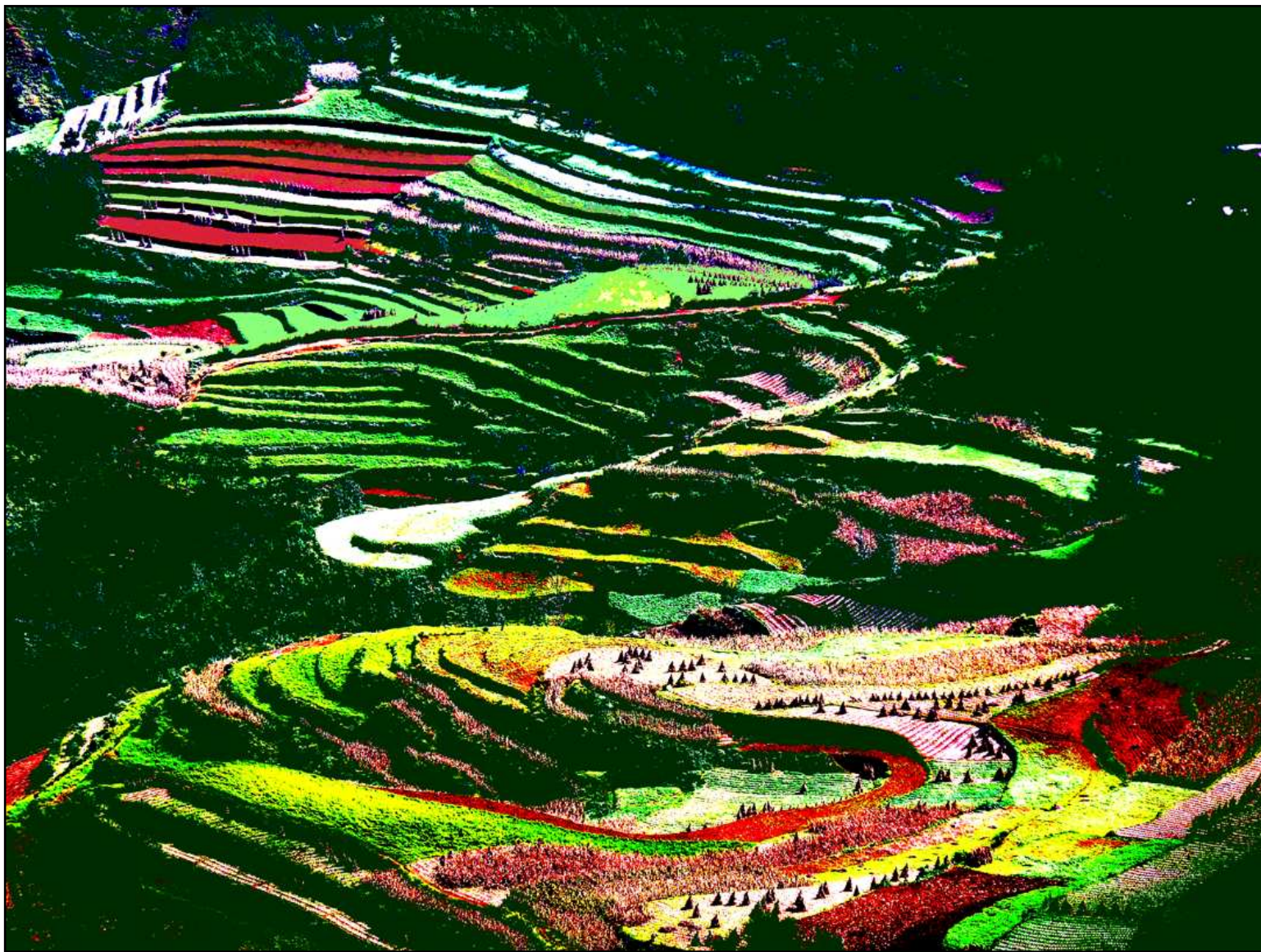


*Đường Nét I*

*Lê Văn Khoa*

Qua hai ảnh trên, hẳn bạn đã thấy tuy cũng là ruộng tầng nhưng chúng có hình thể khác nhau và màu sắc khác nhau tùy vùng đất, tùy loại rau người ta trồng và tùy sự gặt hái sớm hay muộn của từng loại hạt giống. Ta từ vùng màu đỏ chói chang chuyển qua vùng xanh lục mát rượi. Trong ảnh bên trên chắc bạn đã nhận ra bóng dáng của văn minh hiện đại là trụ đèn điện tân thời ở giữa đồng.

Xem ảnh sau, bạn thấy rõ sự phức tạp nhưng nhịp nhàng của ruộng tầng. Đường nét chằng chịt, cong queo tùy theo sườn núi, màu sắc khác nhau từng ô tùy loại rau cải được trồng. Thì giờ không có và ngôn ngữ bất đồng tôi không thể hỏi rõ để chia sẻ với bạn ảnh. Điều tôi chú ý là không thấy các loại cây ăn trái. Dân ở đây trồng bắp và ớt đỏ thật nhiều, loại ớt trái dài. Họ phơi khô ớt một lần với bắp trái.

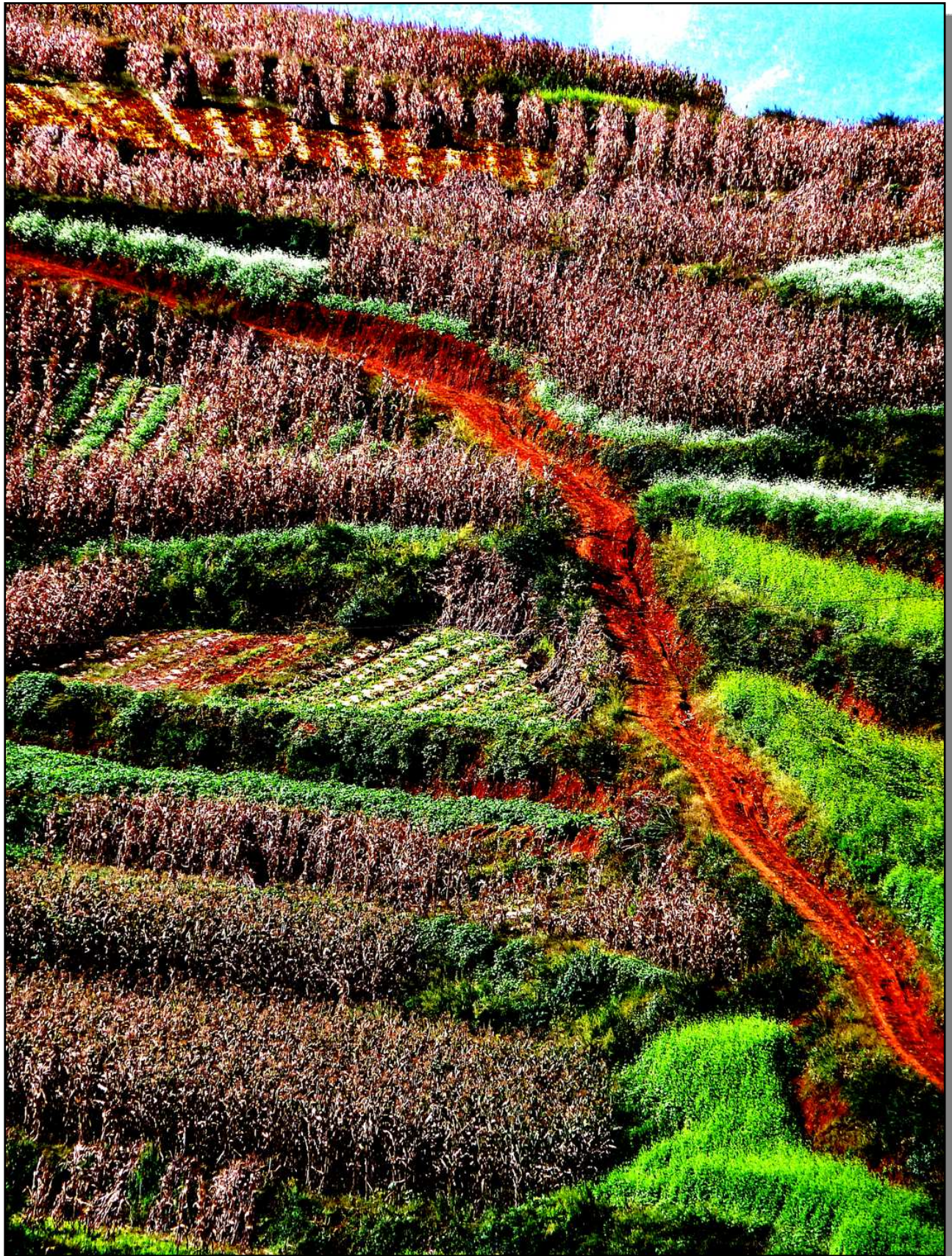


*Ruộng Tầng IV*

*Lê Văn Khoa*

Ảnh tiếp theo cho ta thấy khu trồng bắp. Một ít bắp đã được gặt hái. Phần lớn còn lại được để cho khô. Người ta lấy trái bắp, lột bỏ hết các lớp vỏ, xỏ râu đem treo lên tường nhà hay mái nhà để phơi. Họ cứ để yên như vậy, bất kể nắng mưa hay đêm ngày.

Trong ảnh này chủ ý của tôi không phải là ruộng tầng. Mà là con đường đất đỏ đi xuyên qua các ô trồng bắp đã khô lá. Con đường nhỏ đó tạo thành đường bố cục đáng nhìn. Đường chéo góc, ngoằn ngoèo, màu đất đỏ của khu vực phía Đông quận Côn Minh sáng chói trở thành đường bố cục chính của ảnh, rất bắt mắt.



*Con Đường Đất Đỏ*

*Lê Văn Khoa*



*Điệu Vũ Dân Tộc*

*Lê Văn Khoa*

Đi vào các làng thì dân mỗi làng đã được chuẩn bị như là một ngày lễ lớn. Đây là một làng thiểu số lớn nhất. Có cả trăm dân làng, nam-nữ, già-trẻ sắp hàng dài trời nhạc và múa nhịp nhàng khi phái đoàn gần 500 nhiếp ảnh gia đến thăm và chụp hình làng này. Dân làng cũng tổ chức ca vũ nhạc nơi sân trống cho cả ngàn người xem. Một em nhỏ mặc áo quần đỏ vốn là khách xem múa, tay vẫn còn cầm chiếc bánh ăn dở, thấy người lớn múa hát, em hứng quá đứng lên, chạy ra sân múa với đoàn vũ. Bố em bắt vào, em vùng vẫy và chạy ra múa tiếp. Màu sắc của áo quần và vóc dáng em tạo sự tương phản hấp dẫn cho màn vũ. Như định luật chung, sự xuất hiện của em bé trong đoàn múa hát người lớn gây sự chú ý của mọi người. Dù bước chân em không đúng theo nhịp nhạc nhưng không ai bắt lỗi em, trái lại, sự lỗi nhịp của em tạo những tiếng cười thoải mái cho mọi người.

Mùa gặt vừa xong, trong làng có tổ chức một đám cưới lớn. Họ ngả dề để khoản đãi cả làng. Họ đặt một hàng bàn dài, bày thức ăn cho khách. Tôi vì chậm chân và không được biết trước nên khi đến nơi lễ cưới và tiệc đã xong, mọi người kéo nhau ra về gần hết. Cũng nhờ đến trễ nên tôi không bị bôi lọ nghe lên má. Vì đến trễ tôi không chụp được hình đám cưới người Pài Chủ (Bạch tộc, sắc tộc lớn nhất) mà đã có cả trăm nhiếp ảnh gia chụp hình rồi. Nhưng cũng nhờ đến trễ tôi chụp được ảnh sau đây.

Mọi người đã ra về, chỉ còn hai ông bạn già ngồi giữa đồng, nhìn lại . . . Một đời người sắp qua, một năm dài lao lực vừa dứt. Họ ngồi nhìn lại cánh đồng lúa nay đã trống vắng, không còn con bò cày đất, không người cấy, không người gặt, không người đập lúa, chỉ còn lại gốc lúa sau ngày mùa và những bó rơm khô ở xa xa bên kia. Hãy cứ tưởng tượng họ ôn lại chuyện xưa và bàn kế hoạch cho mùa mới. Chẳng có gì dính dáng đến đám cưới linh đình vừa qua. Người xem chỉ thấy đồng trống và biết ngay mùa lúa đã xong. Một hình ảnh hai người trở trọi nhưng ấm lòng. Dù từ miền đất lạ nhưng vẫn có một chút gì gần gũi với ta: Ruộng Lúa.



*Nhìn Lại*

*Lê Văn Khoa*